El faroner

“Fa molt de temps que t’ho hauria d’haver dit, i, tot i així, penso que encara ho estic somiant. De vegades són les sirenes les qui canten, d’altres els laments dels mariners a la deriva i moltes el tentinejar de la llum que em sufoca.

Aquests són els turments que ara ja no em deixen descansar i sovint penso que mai hauria d’haver marxat com ho vaig fer aquell dia. Per això et prego que em perdonis: com l’escuma
que la mar se enduu i retorna, així torno jo, estimada, emprès de nou cap a tú, sota la teva captivitat.”

- A.M

El 7 d’octubre de l’any 1910, un modest veler pesquer partia de les costes de l’Oban en direcció a les illes Flannan. A bord es trobava Angus Murray, un home vell d’aspecte robust i rígides faccions.

La seva cara era allargada, arrugada i posseïa unes extenses patilles que conformaven la seva aspera barba de mariner. Feia anys que s’havia guanyat la reputació de ser un dels pescadors més rellevants per a la reduïda comunitat de Dunbeg, i desde ja feia un temps havia decidit retirar-se del sector, considerant exercir l’ofici de faroner.

No obstant, la seva dona, la Fiona, havia manifestar en nombroses ocasions el seu desig en viure per fi junts i dedicar-se a la cura d’una granja pròpia, després de tants anys a l’alta mar, després de tantes absències prolongades i de solitud imposada. Però l’Angus era un home de mar i no concebia passar la vida passejant ovelles o plegant-se l’esquena per cultivar patates. Quan era un nen la seva mare l’advertia del Kelpie, aquella mena de cavall mitològic que esperava a la vora per emportar-se adherits al seu llom als desprevinguts que jugaven a prop de les aigües fins al fons del mar. Però aquestes històries en comptes de atemorir-lo, li causaven fascinació i sorpresa, i des d’aleshores va

voler recórrer el misteri d'aquell mantell líquid que, com una bèstia viva, es bressava i rugia incansable i infinit cap l'horitzó.

Així va decidir desde molt jove passar la seva vida Recorrent les aigües escoceses. Solien ser mesos a bord de grans vaixells comercials i quan tornava a casa, aquest entorn que algun dia va construir amb la seva dona, s'enfonsava insòlitament. La seva estada es convertia en un període imminent d'amnesia, on li resultava complicat diferenciar entre la cabina i la seva propia sala d'estar.

Qualsevol hauria dit que l'Angus era un home solitari per naturalesa, de caràcter fred i distant. Insensible. Que estimava mes al mar que fins i tot a la seva dona, però això no sempre va ser així.

Quan va conèixer Fiona, va descobrir als seus ulls un blau més profund que el de l'oceà. Ella va ser aquella sirena que en lloc d'atreure'l, l'allunyava de les onades amb la serenitat d'un cant que només podia sentir el cor.

Va ser un temps de felicitat, de somnis. Sempre van voler tenir molts fills i amb la seva embarcació viatjar fins més enllà d'allò que coneixia dels seus viatges. Però van passar els anys i aquests fills no van arribar i aquells somnis es van pansir a la seva ment.En passar el temps i veure que aquell amor no donava fruit, per a la gent de Dunbeg Agnus va deixar de ser el company que tots volien a les feines de pesca, aquell que no fallava a trobar els millors bancs d'arengades, per convertir-se en algú fosc, maleït potser pel conjur de les Sithichean.

Aquell 7 d'octubre, en menys de vuit hores, en "Selkie", el veler pesquer on viatjava l'Angus, ja havia atracat prop de les grans roques de l'illa Eilean Mòr i es preparava per tornar a alçar les veles i seguir el seu camí cap l'Oban. L'Angus va agrair al capità i es va disposar a agafar el seu equipatge. Tan aviat va trepitjar terra ferma, es va encaminar cap a una allargada i descuidada escala de metall, que el va portar fins al cim de l'illot.

El paisatge que desprenia aquell paratge hauria fet desesperançar a qualsevol, inclòs a qui ha naufragat després d'una terrible tempesta i és aquest l'únic tros de terra que li queda per aferrar-se a la vida. Malgrat les circumstàncies, a en Angus li resultava d'allò més ordinari; el silenci aclaparador, el prat desèrtic i les ruïnes del que algun dia hauria sigut la filera d'una albereda. Però allà, enmig d'aquella desolació, s'alçava l'imperant i blanca figura del que a partir d'ara, seria la seva llar; el far de les illes Flannan.

En arribar, l'Angus va obrir la porta corcada de fusta, observant directament a les escales en espiral que portaven fins a la cúpula foradada de llanda que recobria el far. Ràpidament, es va instal·lar a la seva habitació corresponent, sota la càmera de maquinària. Cada dia, en pondre's el sol, hauria d'encendre la llum del far i al matí apagar-la. La resta del dia hauria d'ocupar-se de subministrar les provisions i restaurar les edificacions que envoltaven el complex. L'estança dels subministraments estava situada al soterrani del far, a la qual s'accedeix a través de la mateixa escala en espiral, resguardada per una portella amb clau. L'espai era humit i poc acollidor, de certa manera, semblava mentida que algú hi hagués viscut allà.

Després d'instal·lar-se a la seva habitació, l'Angus va sortir del far i per un cop més va observar el paisatge; mentre la brisa marina li acariciava els cabells, el sol començava a amagar-se a l'horitzó i encara es podien distingir "els set caçadors", el formidable arxipèlag.
Un instant més tard, s'enfilava cap al magatzem per tal de preparar els suplements de manteniment del far. "Netejar el sistema de rodatge de les lents de Fresnel i filtrar el mercuri." - llegia al butlletí d'instruccions.

L'Angus va accedir a la sala de màquines i va polir el motlle en forma d'anell, filtrant les impureses del mercuri líquid a través d'un tros de tela fi. Seguidament, va muntar les escales i va encendre el far. En pocs minuts, l'immens mantell de foscor que començava a caure a sobre d'ell, es veia repelit pel foc del far, que no era res més que la projecció de la llum a una escala proporcional.

Una de les coses que li havia promès a la seva dona en marxar a aquell indret perdut, era escriure-i una carta cada vint dies, coincidint amb el temps que trigava en arribar el vaixell de subministres a l'illa. En aquestes cartes, l'Angus era breu i impassible, però ella mai contestava les cartes, simplement les guardava com si fossin la seva possessió més valuosa. Durant els tres primers mesos, el treball exercit per Muray era impecable: mantenia les vidrieres del far impolutes, l'organització estava a l'ordre del dia i els establiments havien adquirit una notable millora per que fa les seves façades. Els informes setmanals que recollia l'associació de faroners sobre l'illa d'Eilean Mòr, destacaven per sobre de la resta. Però cada vegada més li costava conciliar més el somni i, en aquestes nits en blanc, quan no estava ocupat en una altra cosa més que a regirar-se en la llitera, era quan el record de Fiona interrompia en la seva ment sense demanar permís. Fins llavors, procurava només pensar en ella quan li escrivia, com si fos una altra tasca més de la seva llista: netejar cristalls, polir bronzes, filtrar mercuri, omplir dipòsits de combustible, pensar en Fiona i escriure-li…

L'insomni li portava la seva imatge. Recordava quan somreia, els seus llavis vermells, la seva pell pàl·lida, com una rosa enmig de la neu, i aquest collaret de plata amb la creu i el trèvol que mai es llevava, segons deia, per a evitar maleficis i mals esperits.

Tres mesos més tard, l'Angus tornava a escriure: "Estimada Fiona; aquesta setmana ha sigut complicada i per aquest motiu no he pogut escriure abans. El vaixell de subministraments no ha pogut accedir a l'illa a causa d'una violenta tempesta que s'ha traslladat per tot l'arxipèlag. Ja era cinc de desembre d'aquest mateix any i tot semblava indicar que l'Angus tornària a passar les festivitats nadalenques en completa soledat a càrrec del far. Una espessa boira cobria l'illot, en mirar a través d'una de les finestres del menjador del far, l'Angus es preguntava, si malgrat la seva actitud la seva dona continuava estimant-lo. De sobte, li va semblar sentir la seva veu, angelical i melòdica, al mig del menjador. En girar-se, la va veure asseguda d'esquenes, arreglant-se els daurats cabells d'un cos esvelt que irradiava joventut.

-Joventut!- Va exclamar l'Angus, després d'haver-se tocat el rostre i notar l'absència de les seves arrugues. Tot semblava que el temps hagués volgut tornar enrere, a les memòries allotjades en la nostàlgia d'un home, que abans, creia en la vida i en els somnis increbantables. Amb passos cada vegada més progressius, va anant acostant-se a ella fins que va desaparèixer, i quan va girar la seva mirada un cop més a la finestra, va veure reflectida la imatge del rostre de la seva dona, fred i pàl·lid, mirant-lo fixament amb una expressivitat nul·la. Va córrer directament cap a ella, però de nou, va desaparèixer abans de poder arribar. Just en aquell instant la boira va dissipar-se i quan va voler tornar a tocar-se el rostre, va notar la presència de les làgides arrugues.

Aquella mateixa nit, després d'haver encès el far i trobar-se dintre de l'habitació, disposat a dormir, va tornar a escoltar la veu de la seva estimada. Aquest cop era molt més apagada, estava trista i a l'altre costat de la porta, li suplicava que la deixés passar. L'Angus, neguitós, va acabar accedint i el fràgil cos de la seva dona va caure sobre els seus braços, tapant-se el rostre amb un braç. Quan l'Angus va voler incorporar-la, es va adonar i va veure que, el seu rostre estava desfigurat: s'havia arrencat la pell a tires i a les cavitats dels ulls no quedava res més que dues foses que projectaven l'etern abisme de la seva ànima.

Immediatament, va llençar al monstre sobre el terra i va començar a ofegar-lo amb les seves pròpies mans. El seu cos va començar a convulsionar violentament, cedint finalment davant la força del faroner. L'Angus mostrava una expressió sàdica sobre el seu rostre i no va ser fins que aquell ésser va deixar de moure's que es va adonar del seu error; havia fet mal a la seva dona, la Fiona.

L'endemà, l'Angus va aixecar-se del llit, el cos ja no hi era i la boira havia desaparegut. Va baixar les escales i va executar tasques de manteniment principals. En certes ocasions, en mirar a l'horitzó, l'Angus era capaç de veure diverses figures blanques posades sobre les roques de cada una de les illes conformant l'arxipèlag. Eren fars, com el seu, i es preguntava com era possible que hi hagués més faroners per aquella insòlita zona.

De nou, la boira va fer acte de presència i va ser llavors que, l'Angus ja no ho podia aguantar més, aquella veu femenina que el torturaba, el perseguia fins a la seva mort. La veu de la seva dona que cada cop es tornava més intensa no deixava de dirigir-lo a una única destinació, el mar. Els fars de l'horitzó van començar a encendre's i les seves llampades no giraven, sinó que apuntaven en aquell instant a una sola direcció: el mar.

En contra de la seva voluntat, els seus peus, el seu cos, la seva consciència i culpabilitat el dirigien a una sola direcció, el mar. I així ho va fer, va escriure una última carta i sota aquella tempesta i boires terribles, l'Angus va caminar fins a arribar al límit de l'illa i, amb la mirada perduda, va observar a l'omnipotent bèstia: el Kelpie. Un cavall negre que emergia de la tempesta i el cridava cap a l'eterna tomba on desemboca la vida: el mar.